

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 58/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. mája 2002 predbežne prerokoval sťažnosť J. J., bytom Ž., vo veci porušenia základného práva podľa čl. 39 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 5. apríla 2001 sp. zn. 12 S 116/00 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. januára 2002 sp. zn. 3 So 152/2001 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. J. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2002 doručená sťažnosť J. J., bytom Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na primerané hmotné zabezpečenie pri nespôsobilosti na prácu a práva na takú pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok podľa čl. 39 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) z 5. apríla 2001 č. k. 12 S 116/00-24 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) z 29. januára 2002 sp. zn. 3 So 152/2001.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal protiústavný postup a rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu, pretože nimi bolo potvrdené rozhodnutie Sociálnej poisťovne v Bratislave z 3. novembra 1999 č. 420 219 7150, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o invalidný dôchodok. Podľa sťažovateľa najvyšší súd rozhodol v danej veci bez toho, aby sa vysporiadal so všetkými náležitosťami, ktoré uviedol vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu, hlavne neustanovil súdneho znalca, ktorý by bol preukázal jeho zdravotný stav, a tým bol poškodený na svojich právach zaručených v čl. 39 ods. 1 a 2 ústavy. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa sťažovateľ domáhal zrušenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. januára 2002 sp. zn. 3 So 152/2001 a rozsudku Krajského súdu v Žiline z 5. apríla 2001 č. k. 12 S 116/00-24 a priznania odškodnenia v celkovej sume 150 000 Sk.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namietal rozhodnutia všeobecných súdov, z ktorých posledné bolo vynesené 29. januára 2002 a sťažovateľovi ako účastníkovi konania doručené 18. februára 2002, keď aj nadobudlo právoplatnosť.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Predmetná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 9. mája 2002, teda po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2002